

РЕШЕНИЕ

№ 6234

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 03.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **8673** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс във вр. с чл.211 и 194 от ЗМВР. Образувано е по жалба на Г. Ц. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място], [улица] срещу ЗАПОВЕД рег. №3282з-2971 от 30.08.2022г. на Директора на Главна дирекция „Гранична полиция“ /ГДГП/, с която на Г. като старши разследващ полицай е наложено едно общо дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца на основание чл.204, т.3, чл.197, ал.1 т.3, чл.194, ал.2 т.1 и т.2 вр. с чл.197, ал.3, т.1 от ЗМВР, след като са били определени две отделни наказания "писмено предупреждение" за срок от три месеца и "порицание" за срок от шест месеца. По изложените в жалбата съображения –се моли да се уважи същата. На първо място се визира, че заповедта е издадена при съществено процесуално нарушение. Твърди се, че е наказана едновременно за две нарушения, за което е прието, че се следват две наказания- „порицание“ и „писмено предупреждение“ като е наложено най-тежкото наказание на основание чл.197, ал.3 т.1 от ЗМВР без обаче в диспозитива да се изпише нормата вкл. и разпоредбата на чл.200, ал.1 т.11 от ЗМВР, което е порок. На следващо място се визира, че има несъответствие между установената фактическа обстановка и правната квалификация на нарушенията, което води до неправилно приложение на материалния закон. Подчертава се, че дисциплинарно наказващия орган /ДНО/ неправилно е приел, че има нарушение на служебната дисциплина в забавеното изпълнение на разпореждането на прекия ръководител за това, че на 01.06.22г. като дежурен разследващ полицай е отказала да посети местопроистшествие на

автомагистрала „Г.“, където впоследствие отишла с 3 часа закъснение. Сочи се, че след като е прието, че не е изпълнила заповед, е следвало да се визираща чия е; да се изпише въз основа на кой номер заповед е имала задължението за задължително посещение на местопроистествието, съответно без право на преценка по вътрешно убеждение да стори това или не. Твърди се, че така има вмешателство в работата на разследващия орган, в нарушение на чл.15, ал.3 вр. с ал.1 от ЗМВР, където е разписан принципа за независимост и вътрешно убеждение. Подчертава се, че няма посочени данни въз основа на кой нормативен акт има изричен срок за посещение на местопроистествие. Визираното от ДНО писмо №3282р-22658 от 15.10.2020г. на директора на ГДПП се твърди, че няма белезите на индивидуален административен акт, тъй като липсвало правно основание за издаването му. Акцентира се, че съгласно Вътрешните правила за организация на документооборота има разлика в номерата на писмото. Сочи се, че съгласно приложимата Наредба №8121з-3б/2020г. за разпределение на работното време и въвеждане на режим на дежурство на служителите на МВР –няма срок и задължение за незабавно явяване на местопроистествието. Допълва се, че в описанието на извършеното деяние –има взаимно изключващи се фактически обстоятелства, доколкото е визиран отказ да се посети местопроистествието, а същевременно е посочено, че е направено такова посещение, макар и със закъснение от 3 часа. Релевира се и друго процесуално нарушение, че при запознаване с преписката е изискано становището на прокурор Г. за дадените устни от същата указания към разследващия полицай вкл. и да се извърши задължителен оглед на местопроистествието, което доказателствено искане не било уважено. Относно второто по-тежко дисциплинарно нарушение – за това, че на 01.06.22г. е изготвила писмени протоколи за разпит на свидетелите П. и В. в нарушение на чл.19 от НПК –също се оспорва. Не се приема за вярна констатацията, че посочените в протоколите часове – не съответстват с дадените писмени сведения от останалите служители на МВР. Твърди се, че не е ясно в какво се изразява нарушението на служебната дисциплина. В тази връзка се визираща, че деянието не е достатъчно индивидуализирано. Подчертава се, че съществено процесуално нарушение при изготвянето на протокол –съгласно трайната съдебна практика – е липсата на подпис на органа, на поемното лице, на свидетеля, но тази нередовност може да се установи само от съда, не и от ДНО, който не може да действа като „квази“ съд. Прави се довода, че и в нарушение на чл.210 от ЗМВР форма на вина, тежест на нарушението, обстоятелства при които е извършено, са посочени бланкетно. На последно място –се релевира и несъответствие с целта на закона като не е съобразен принципа за съразмерност в административния процес /чл.6 от АПК/.

С оглед изложеното се моли да се уважи жалбата. В съдебно заседание жалбата се поддържа лично и заедно с адв.В.. Претендират се и разноски по списък.

Ответната страна не се представлява в съдебно заседание, но изразява писмено становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрк.възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия, подадена е в срок /от 15.09.2022г. при връчване от 02.09.2022г./, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Предмет на оспорване е заповед рег. №3282з-2971 от 30.08.2022г.. Видно от същата производството е започнало със заповед Рег.№3282з-1843 от 07.06.2022г. за

образуване на дисциплинарна проверка по реда на чл.205, ал.2 от ЗМВР срещу Г..
На 20.07.2022г. е изготвена обобщена справка рег.№16618/20.07.22г. от Комисия, определена от ДНО, с предложение за реализиране на дисциплинарно-наказателната отговорност спрямо служителя. Направен е извода, че на 01.06.2022г. за времето от 18.00 до 20,45ч. Г. като старши разследващ полицай по „незайни причини“, без да има обективна причина за закъснение -не е предприела действия за отработване на случай, свързан със сигнал за задържани мигранти на автомагистрала “Г.” и за посещение на местопроизшествието. Визирано е, че в писмо №3282р-22658 от 15.10.2020г. на Директора на ГДПП, касаещо организацията по разследването в т.1 е записано, че при извършване на действия по разследването местопроизшествието се посещава задължително от разследващите органи, което представлява забавено изпълнение на заповед като за същото по чл.199, ал.1 т.3 от ЗМВР се налага дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три до шест месеца. На второ място е посочено, че начинът на изготвяне на протоколи на свидетелите П. и В. е в нарушение на чл.19 от НПК, където е посочено, че наказателното производство се извършва устно, освен в случаите предвидени в този кодекс. Сочи се, че спазването на принципите на НПК е заложено в длъжностната характеристика на младши разследващ полицай и на старши разследващ полицай рег.№3282р-12017 от 09.05.2017г, където в т.5 е посочено, че при осъществяване на дейността си служителят се ръководи от принципа на законност, залегнали в Конституцията на РБ, на НК, НПК и т.н..

Лицето е приканено с покана рег.№3282р-17080 от 25.07.2022г. /л.49/ да се запознае с Обобщена справка с рег.№16618/20.07.22г., с която се е запознало видно от протокол от 05.08.2022г. /л.47/.

По отношение на тази справка с писмо от 06.08.2022г. /л.35/ Г. е дала обяснения.

Въз основа на събраните доказателства –ответникът е определил за всяко едно от деянията отделни наказания –писмено предупреждение за срок от 3 месеца и порицание за 6 месеца и впоследствие е наложил най-тежкото „порицание“ за срок от 6 месеца.

В съдебното производство, освен преписката, по искане са съда са представени писмени доказателства, събрани са и гласни доказателства.

СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

На първо място се констатира, че заповедта е издадена от компетентен орган. Същата е постановена от Р. Д. Директор на ГДПП, като съгласно посочената в заповедта норма на чл.204, ал.1, т.3 от ЗМВР –наказанията се налагат от ръководителите на структурите за наказанията, каквато длъжност заема издалият заповедта орган.

Не е спорно, че е прието за установено, че са извършени две дисциплинарни нарушения, за които съгласно с чл.197, ал.3, т.1 от ЗМВР- наказващият орган е определил за всяко едно от тях отделно наказание –и е приложил възможността да наложи най-тежкото по вид. Посоченото правомощие е упражнено при условията на оперативна самостоятелност при съобразяване на нормата на чл.197, ал.3 т.1 от ЗМВР, която е цитирана като основание за налагане на крайното наказание “порицание“ за срок от 6 месеца. В тази връзка не се споделя направения довод в жалбата, че нормата не присъствала в диспозитива –същата е непосредствено преди „Налагам“ и изрично е визирана като основание за постановяването му. Посочена е и нормата на чл.204, т.3 от ЗМВР, която е във връзка с компетентността, както и чл.197, ал.1 т.3 от ЗМВР, където е разписано наказанието „порицание“. Визиране е и разпоредбата на чл.194,

ал.2 т.1 и т.2 от ЗМВР, която е свързана с неизпълнение на нормите на закона и неизпълнение на служебните задължения. Ето защо довода на защитата, че чл.200, ал.1 т.11 от ЗМВР не е посочен и това е съществено процесуално нарушение – не се споделя. Разпоредбата е свързана с конкретните хипотези за налагане на наказанието „порицание“, сред които по т.11 „неизпълнение на служебни задължения или заповеди“. С невизирането в тази част на тази норма – не се допуска нарушение, което да е съществено, тъй като не се засяга правото на защита на лицето. Видно от обстоятелствената част на акта- лицето е имало задължението да посети местопроисшествието, съгласно заповед на ответника, която ѝ е връчена и като е направила това след три часа, е извършила дисциплинарно нарушение изразяващо се в забавеното изпълнение на заповедта. Съдът констатира, че нормата на чл.200, т.11 от ЗМВР изрично е цитирана на стр.6 от заповедта –абзац последен във връзка с коментиране на неизпълнението на задълженията по длъжностната характеристика. Няма процесуално нарушение и с описанието на деянието, тъй като първоначално в първите три часа има пълно неизпълнение на заповедта, което след посещението на място на третия час - се трансформира в забавено изпълнение на заповедта. Трябва да се подчертае, че в хода на цялото производство вкл. и пред съда въпреки, че се изтъква по същество 29 годишен професионален опит- не става ясно по каква законоустановена причина не е посетено своевременно местопроисшествието. Отделно във връзка с обсъденото по-горе и не се приема също така възражението за несъответствие между установената фактическа обстановка и правната квалификация на нарушенията. Несъстоятелни са и доводите, че посоченото писмо №3282р-22658 от 15.10.2020г. на директора на ГДГП няма белезите на индивидуален административен акт /АА/. Касае се за вътрешнослужебен АА, който изрично разписва не ново задължение, а установено вече такова с нормативен акт. Несъстоятелно е и твърдението, че наблюдаващият прокурор е трябвало да даде устно разпореждане за посещение на местопроисшествието. Касае се за незаконнопребиваващи лица на територията на РБ- мигранти, които са установени на магистралата, поради което няма как разследващият полицай при сигнал за това да не посети местопроисшествието и да не проведе процесуалните действия, които се следват по реда на НПК вкл. разпит. Да се твърди, че има право на вътрешна преценка е голословно, доколкото се касае за престъпление. Следва да се подчертае, че за състава от обстоятелствата по делото, което и не се отрича от оспорващата – не са спорни фактите на несвоевременно посещение на местопроисшествието. Всички опити за изтъкване на процесуални нарушения –са израз на защитна позиция в оправдание на това да не се посети своевременно местопроисшествието. Не може да има процесуално нарушение с оглед констатацията на ответника, че протоколите след като имат час, различен от действителния такъв- са негодни. За да се реализира дисциплинарната отговорност –следва да са налице елементите от фактическия състав за това, сред които не е подобна констатация, но вписването ѝ с нищо не засяга правата на лицето. В тази връзка не може да се приеме, твърдението, че ДНО е действал като квази съд. От друга страна - това е индиция, че лицето се е опитвало да прикрие действията си по закъснялото изпълнение на задълженията си. Не се споделя тезата, че двете нарушения не са индивидуализирани. Същите ясно и пространствено са описани със съставомерните си елементи от ФС на деянието. За формата на вина и обстоятелствата също- не се споделя, че има бланкетност. На последно място –не се приема, че има заповед, издадена в несъответствие с целта на закона. Не е доказано това твърдение,

че заповедта преследва друга, а не законоустановена цел.

По същество съдът намира, че правилно е приложена материално-правната норма за първото деяние.

За първото деяние не е спорно, че за времето от 18.10ч. до 20,45ч. Г. като старши разследващ полицай не е предприела действия за отработване на случай, свързан със сигнал за задържани мигранти на автомагистрала "Т." и за посещение на местопроизшествието, което представлява неизпълнение на писмо №3282р-22658 от 15.10.2020г. на Директора на ГДГП, касаещо организацията по разследването в т.1, където е записано, че при извършване на действия по разследването местопроизшествието се посещава задължително от разследващите органи. Това деяние представлява забавено изпълнение на заповед като за същото по чл.199, ал.1 т.3 от ЗМВР се налага дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три до шест месеца. При възраженията във връзка с доводите за процесуални нарушения- се изтъква, че не е спорно забавеното или несвоевременното посещение на местопроизшествието вкл. и това, че е станало във връзка с разговор с прокурор, че може да не се посещава. Установено е безспорно първоначално пълно неизпълнение трансформирало се впоследствие в забавено изпълнение /доколкото лицето е предприело действия по преустановяване на пълното неизпълнение/ на безусловното задължение да се посети местопроизшествието. По каква извън закона причина, внушение или нареждане е допуснато това – е ирелевантно. Задължението за пряко изпълнение е било в тежест на Г. и същата носи дисциплинарна отговорност.

Видно от заповедта за това деяние на Г. във връзка с нарушение по чл.194, ал.2 т.1 пр.2-ро, алт.3/в частта неизпълнение разпорежданията на прекия ръководител и забавено изпълнение на заповед/ от ЗМВР е определено правилно наказание „писмено предупреждение“ от три месеца. Съобразени са както разпоредбите за спазване на сроковете по чл.195, ал.1 от ЗМВР, така и нормата на чл.206, ал.2 от ЗМВР при определяне на конкретното наказание вкл. и това, че лицето до сега не е наказвано, а е награждавано 5 пъти. В тази част заповедта е законосъобразна и следва да жалбата против същата да се отхвърли.

За второто деяние във връзка с чл.194, ал.2 т.2 от ЗМВР е определено наказание „порицание“ от шест месеца. По отношение на него вкл. и като съобрази разпита на св.В. и приложените протоколи, съдът намира, че нарушението не е доказано. Отговорността е ангажирана за това, че са изготвени протоколите на свидетелите П. и В. в нарушение на чл.19 от НПК, където е посочено, че наказателното производство се извършва устно, освен в случаите предвидени в този кодекс. Посочено е в заповедта, че е установено, че отразените часове в разпитите на свидетели не кореспондират с дадените писмени сведения от останалите полицаи за това, че Г. се е явила на местопроизшествието около 21 часа.

Към преписката са протоколите, за които се сочи, че са изготвени в нарушение на чл.19 от НПК, вменияващ процесуалните действия да се извършват устно, освен в разписаните от закона случаи. Конкретно за разпита на св.В. и П., сведения се черпят от показанията на свидетеля В.. Същият пресъздава начина на разпита като е категоричен, че той е извършен от Г. устно. Съдът от представените протоколи не може да установи, както и няма подобни констатации, че протоколите са попълнени не от Г., а от В. и П.. Макар да е отразено, че производството се извършва устно, не е допълнено какво конкретно е направила в нарушение на това правило Г.. Напр., че са изложени в писмен вид показания на В. и П. и по този начин съответно Г. е

допуснала нарушение на чл.19 от НПК. Протокола за разпит е бланков и Г. е отразила показанията на В. и П., които преди това е снела устно, което се установи безспорно от разпита на посочения свидетел. Следователно касателно това второ деяние-издадената заповед е незаконосъобразна. Неправилно ответникът е приел, че е извършено и съответно е определил наказание "порицание".

С оглед изложеното заповедта в посочената част за наложеното порицание за срок от 6 месеца, както и в частта ѝ за наложеното едно общо най-тежко наказание по чл.197, ал.1 т.3 от ЗМВР „порицание“ за срок от 6 месеца –като незаконосъобразна следва да се отмени.

С оглед изхода от спора –по отношение на разносните съдът намира следното. Жалбоподателката е направила разноси по списък на л.152 от 810лв. или основателна е претенцията ѝ за 405лв.. Ответната страна претендира юрк.възнаграждение, което съдът по НИПП вр.със ЗПП определя на 200лв. или основателна е за сумата от 100лв., поради което по компенсация ответникът дължи 305лв..

ВОДИМ от горното СЪДЪТ и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Г. Ц. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] срещу ЗАПОВЕД рег. №3282з-2971 от 30.08.2022г. на Директора на Главна дирекция „Гранична полиция“-МВР, в частта, с която на Г. „старши разследващ полицай“ е наложено дисциплинарно наказание за първото описано деяние „**писмено предупреждение**“ за срок от три месеца по чл.194, ал.2 т.1, предл.2-ро, алт.3 вр. с чл.199, ал.1, т.3 от ЗМВР.

ОТМЕНЯ заповедта в останалата ѝ част за второ деяние и за наложеното наказание „порицание“ за срок от шест месеца по чл.194, ал.2 т.2 от ЗМВР, както и в частта ѝ за наложеното едно общо най-тежко наказание по чл.197, ал.1 т.3 от ЗМВР „порицание“ за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА МВР, ГД „Гранична полиция“ да заплати на Г. Ц. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място] ул.Връх М., разносните по делото от 305лв., изчислени по компенсация.

Решението на основание чл.211 ЗМВР е окончателно.

Преписи на страните.

Съдия:

